

ת"ד 4514/12/18 - מדינת ישראל נגד אבשלום כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4514-12-18 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

-נגד-

הנאשם: אבשלום כהן

ע"י ב"כ עו"ד זריהן

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם.

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לתמרור 302 בצומת, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק.

כתב האישום מתאר כי ביום 1.8.18, סמוך לשעה 16:30 נהג הנאשם רכב ברח' השרון, מצפון לדרום והתקרב לצומת עם רחוב הגליל.

אותה שעה, רכב הנפגע, על אופנוע, ברח' הגליל, מכיוון מערב למזרח, מימין לשמאל, כיוון נסיעת הנאשם.

כתב האישום מייחס לנאשם נהיגה בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא ציית לתמרור 302 ולא נתן זכות קדימה לאופנוע.

משכך, התנגשו שני כלי הרכב, ניזוקו ורוכב האופנוע נחבל.

הנאשם, באמצעות סניגורו, כפר בעבירות המיוחסות לו, כפר בעבירות המיוחסות לו וראיות הצדדים נשמעו.

אין מחלוקת בין הצדדים כי בעת התאונה הצומת היה פקוק.

דין והכרעה

מטעם המאשימה העידו השוטרים, לרבות הבוחן והרוכב האופנוע (להלן: "המעורב"). באמצעות עדי התביעה הוגשו המסמכים שערכו, לרבות דו"ח בוחנות, שרטוטים וכד'. הנאשם העיד גם הוא.

לאחר ששמעתי את מכלול הראיות, אינני יכולה לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה בנוגע לשאלת האחריות לתאונה ובנוגע לשאלה האם נהג הנאשם ברשלנות.

שמעתי בקשב רב את בוחן התנועה, עת/2, עייתי במסמכים שערך והוגשו באמצעותו: דו"ח בוחן תנועה, תרשים, סקיצות, דו"ח פעולה, פרוטוקול ניסוי שדה ראיה ולוח תצלומים.

ואולם, לא מצאתי בכל אלו את היסודות הבסיסיים הנדרשים על מנת להרשיע אדם בעבירה של נהיגה ברשלנות ו/או התנהגות הגורמת נזק: המסמכים שהוגשו נטולי כל חישובים, נעדרת מהם נקודת האימפקט, לא נערכו הצבעות, אינם כוללים תרשים בקנה מידה, עולה מהם כי לא נערך שחזור הכולל את רכבו של המעורב, ולמעשה הינם נטולי מסקנה אופרטיבית, האם התאונה היתה בלתי נמנעת.

עיון בת/3 ובת/4, שהינם תרשים וסקיצה, בהתאמה, אינו מעלה כל מסקנה לגבי האחריות לתאונה ומיקום הרכבים קודם לתאונה. המסמכים מציינים מיקומים, מידות והפגיעות ברכב, אשר לא ברור מה ניתן ללמוד מהן.

יתירה מזאת, חומר הראיות ועדותו של הבוחן אינם כוללים כל התייחסות לשאלה, האם ומתי היה על הנאשם לראות את המעורב.

ת/6, שהינו פרוטוקול ניסוי שדה ראיה, מצוין ארבעה מיקומים בהם עצר הבוחן את רכבו של הנאשם (כאשר הבוחן נהג ברכב).

רק מיקום אחד מתייחס לנסיבה המרכזית המתוארת הן על ידי הנאשם והן על ידי המעורב, לפיה הצומת היה פקוק.

הפרוטוקול לא מתגבש לכדי מסקנה, מתי היה על הנאשם לראות את המעורב והאם יכל למנוע את התאונה.

מסקנותיו היחידות של דו"ח הבוחן הינן:

"1. נזקים בכלי הרכב מצביעים על מגע בין חזית רכב סובארו לבין דופן שמאל האחורי של האופנוע. מגע בין דופן ימין של האופנוע לבין הכביש.

2. על פי חומר החקירה והראיות עולה כי רכב סובארו נסע ברחוב השרון מכיוון צפון בהגיעו לצומת עם רחוב גליל נהג הרכב לא ציית לתמרור 302 שמוצב במקום והתנגש באופנוע שנסע ברחוב כליל מימין לשמאל ליחס לרכבו".

ואולם, הבוחן לא מציין כיצד הגיע למסקנות אלו ומהן אותן ראיות עליהן הסתמך.

למעשה, בהיעדר עד ראיה אובייקטיבי, הרי שהבוחן נסמך על עדויות הנאשם והמעורב, על בדיקותיו, אשר, כאמור, נעדרות כל חישוב מתמטי ועל מצבה הפיזי של הצומת, דהיינו, תמרור 302 המוצב בכיוון נסיעתו של הנאשם.

המעורב העיד כי נהג, בימין לפקק תנועה. דהיינו, בעת שרכבים עמדו או נעו באיטיות בנתיב, רכב הוא על האופנוע, במקביל אליהם, במהירות של כ 30 קמ"ש ונכנס לצומת.

בתשובה לשאלה, האם לקח בחשבון שבמהירות זו, כאשר כל היתר עומדים, הוא עשוי להפתיע את מי שיוצא מהצומת ענה: **"לי יש ישר ולי יש זכות קדימה, אין לי מה לקחת בחשבון"**.
(ש' 29, עמ' 18 לפרו' מיום 23.6.19).

המעורב העיד כי לא היה לו שדה ראיה, כיוון שהיה צמוד למכוניות, כי לא ראה את הנאשם וכי לא יחכה עם מכוניות בפקק כאשר הוא רוכב קטנוע.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, כי התקרב לצומת, עצר בהתאם להוראות תמרור 302, גלש בנסיעה איטית כלפי הצומת, שהיתה חסומה ברכבים שנסעו על רח' הגליל, ממזרח למערב, קיבל זכות קדימה מהרכבים וחצה את הצומת לאיטו.

בעדותו בפני, חזר הנאשם על גרסתו כפי שנמסרה במשטרה. הנאשם העיד באופן רציף, הגיוני וגרסתו אמינה עלי.

אין לו לבית המשפט, אלא מה שמונח בפניו.

למעשה, לא הובאה בפני כל ראיה לסתור את גרסת הנאשם, לפיה, ציית להוראות תמרור 302, עצר עצירה מלאה ורק לאחר מכן נכנס לצומת, בנסיעה איטית.

גם עדות המעורב עצמו אינה סותרת גרסה זו שכן, העיד כי לא ראה את הנאשם טרם הפגיעה.

נפלאה בעיני העובדה כי המעורב מסר למאשימה מספר טלפון של עד ראיה ניטרלי ואולם, לא הוצג בפני כל ניסיון לאתרו ו/או לשמוע גרסתו לאירוע.

סיכומם של דברים, מביאים אותי לקבל את טענת הסניגור לפיה נראה כי המאשימה הסתפקה ביסוד העובדתי לפיו מוצב במקום תמרור 302 ומשכך, חזקה כי הנאשם לא ציית לו.

המאשימה לא הוכיחה את היסוד העובדתי, לא הפריכה את גרסת הנאשם כי ציית לתמרור, לא הוכיחה את הנפשי, הדרוש להוכחת עבירת הרשלנות, לא הוכיחה במה התרשל הנאשם ו/או טענה כיצד היה עליו לפעול.

מסקנה זו מתחזקת נוכח העובדה כי לא נערכו כל חישובים אשר מקומם לייצר קשר סיבתי משפטי המלמד על רשלנות הנאשם ואחריותו לתאונה.

בעניין זה, כבר קבע בית המשפט המחוזי בנצרת כי:

"על [המאשימה] להוכיח אפוא, כי הפגיעה במנוחה הייתה יכולה להימנע ולהוכיח באופן פוזיטיבי כיצד הייתה יכולה התאונה להימנע. רק אם מגיעים למסקנה חישובית ולפיה, התאונה הייתה יכולה להימנע ובאילו תנאים יכולה הייתה להימנע, כי אז היה ניתן לקבוע, כי [הנאשם] חרג מתנאי ההתנהגות הנדרשים וכי התגבשו בעניינו יסודות עבירת ה"רשלנות" ולפיכך, יש להרשיעו בפלילים..."

השאלה היא, מה צריך ומה יכול היה [הנאשם] לעשות על מנת למנוע את התאונה, ובהינתן, כי לא יכול היה לעשות דבר, או למצער, התביעה לא הוכיחה מה יכול היה לעשות, אזי יזוכה [הנאשם]".

עפ"ת (נצרת) 28434-05-13, ברזל נ' מדינת ישראל.

וכבר נקבע כי אין די בכללי זכות הקדימה בצומת בכדי להקים חזקה לאחריות:

"ההנחה לפיה "הנאשם היה צריך לראות [את רכבו של דגש] מרחוק ולהיערך בהתאם", אף שאין לשלול מניה וביה את נכונותה בדרך כלל, חייבה בנסיבות המקרה דן את עיגונה בתחשיבים מדויקים - והדבר לא נעשה..."

על מנת להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו יש לתת תשובה לשאלה היכן היה רכבו של דגש כאשר עמד הנאשם לפנות שמאלה בצומת, ועל שאלה זו לא ניתנה תשובה מדויקת בראיות התביעה, ובוודאי לא בדרך של תחשיבים ברורים..."

ברור אפוא כי לא בכל תאונה המתרחשת בצומת, האחריות לגרימתה תוטל על כתפי הנהג שהיה בעל הזכות המשנית לחצות את הצומת. כללי זכות הקדימה הקבועים בתקנות התעבורה, נועדו להסדיר את ההתנהגות בדרך, אך בשום אופן לא באו כדי להטיל אחריות מוחלטת על הנהגים בעלי הזכות המשנית ולהקנות לנהגים בעלי זכות הקדימה חסינות מפני אחריות פלילית בגין תאונות דרכים שגרמו ברשלנותם. כבר נקבע בבית המשפט העליון כי "על נהגי הרכב להפנים כי זכות קדימה מקבלים ולא נוטלים" (ע"פ 8349/12 גראב נ' מדינת ישראל) ... האחריות כאמור אינה מוחלטת..." (ההדגשות שלי, ש.ש.)

ת"ד (נצרת) 9785-01-17, מ"י נ' ויסאם עזאם

נדמה לי כי העובדה שהצומת היה פקוק מכיוון נסיעתו של המעורב, עובדה שכאמור, אינה במחלוקת בין הצדדים, בצירוף חוסר היכולת לסתור את גרסת הנאשם בנוגע לציות לתמרור 302, מחייבות עריכת חישובים, אשר ילמדו זמן שהיית רכב הנאשם בצומת עד להתנגשות והאם המעורב היה בתחום שדה ראייתו של הנאשם ומכאן, האם היתה התאונה נמנעת, אם לאו.

שקלול מכלול הראיות, גרסתו של הנאשם וגרסתו היהירה של המעורב, שהעיד על עצמו כי נהג במהירות של כ-30 קמ"ש בצומת פקוק, באופן שונה משאר עוברי הדרך, אשר נעו לאיטם וכששדה ראייתו חסום וכי 'אין לו מה לקחת בחשבון', מביא אותי לתמוה מדוע לא מצאה המאשימה מקום לבחון את התנהלותו של רוכב האופנוע דווקא, אשר עם כל הכבוד לקלות התנועה של רכבו ולזכות הקדימה אשר היתה לנתיבו, היה עליו לנהוג באופן זהיר, התואם את תנאי הדרך ולא להתפרץ לצומת באופן המעדיף את זמנו על פני זמנם של נהגי הרכבים.

תחת זאת, בחרה המאשימה לשלול את גרסת הנאשם, לפי ציית לתמרור 302. לא די בקיומו של תמרור בכדי להקים חזקה בעניין האחריות לתאונה, מבלי להסתמך על ראיות חישוביות ו/או ראיות מבוססות אחרות.

נוכח כל המקובץ לעיל, אני קובעת כי לא התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירות המיוחדות לו בכתב האישום והתוצאה היא זיכוי של הנאשם.

המזכירות תודיע לצדדים.

הדין הקבוע ליום 8.9.19 מבוטל.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ט, 05 ספטמבר 2019, בהיעדר הצדדים.